

взел образа на ябълка изпечена,
 пред устните ѝ се явявам -
 от страх разсипва питието тя
 на скута си; или, когато мъдра баба
 разправя тъжна приказка - и вземе
 триножен стол да седне - в миг под него
 ще се намеря аз - и тя тозчас
 полита на земята и креци.

От смях тогава всички се превиват
 и се кълнат, че никога не са
 прекарвали тъй весело. - Но ето,
 че иде Оберон!

ФЕЯТА. -

И моята царица.

Дано по-скоро той си иде!

/Влизат - Оберон със свитата си от една
 страна, Титания със свитата си - от друга

ОБЕРОН. -

Среца,

злокобна среца, горда ми Титания,
 при лунна светлина.

ТИТАНИЯ. -

Ах, Оберон -
 ревнивият! Вървете, мои феи,
 отдавна се заклет да не делия
 ни дружба, ни легло със него.

ОБЕРОН. -

Спри,

или не съм за тебе мъж, кажи!

ТИТАНИЯ. -

И аз съм ти жена. Защо дойде
 от степите индийски ти? Нали
 защото твоята любима - смела,
 напета амазонка - ще се жени